

3.

HARCOK

Július 13., szombat délután

A gutaütött gyógyulása láttán az emberek úgy érezték, hogy megnyílt a menny, és feltárult előttük egy szebb élet dicsősége. Amikor a meggyógyult ember pehelysúlyként cipelve ágyát áthaladt a tömegen, minden lépésnél magasztalva Istent, az emberek hátrahúzódva adtak helyet neki, és miközben lenyűgözve bámultak rá, egymás között hal-kan suttozták: „Bizony csodadolgokat láttunk ma!” (Lk 5:26)

A gutaütött családjában nagy volt az öröm, amikor a meggyógyult visszatért hozzájuk, könnyedén cipelve ágyát, amelyen röviddel azelőtt óvatosan vitték el közülük. Örömkönnyeket hullatva gyűltek köré, és alig mertek hinni a szemüknek... Boldog hálaadás szállt fel ebből a házból, és Isten megdicsőült Fia által, aki visszaadta a reményvesztett reménységét és a porba sújtott erejét. Ez az ember és az egész család kész volt életét adni Jézusért. Semmi kétely nem fátyolozta be hitüket, hitelenség nem kezdte ki a Krisztus iránti hűségüket, aki árnyékba borult otthonukat elárasztotta fénnel. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 78–79. o.

Jézus tudta, hogy nem tehet az írástudók és farizeusok javára, hacsak meg nem üresítik magukat önhittségüktől. Új tömlőket választott hát a tanítások új bora számára. Halászokat, tanulatlan hívőket tett igazsága új hírnökeivé. Pedig bár tanítása újnak tűnt a nép előtt, valójában nem volt új tanítás, hanem a kezdettől fogva hirdetett igazság jelentőségének kinyilatkoztatása. Az volt a terve, hogy tanítványai tegyék életük irányítójává a világos, színtiszta igazságot. Nem volt szabad hozzáadni szavaihoz, sem erőszakolt jelentést tulajdonítani mondásainak. Nem volt szabad burkolt értelmet adni a Szentírás világos tanításának és a hittudomány tárházaiból építeniük föl valami emberi elméletet. Azzal csökkentették Isten világos szavai jelentőségét, hogy titokzatos

értelmet adtak nekik, emberek elméleteit állítva előtérbe. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1089. o.

Sok szeszélyes alázatot látunk hitvalló keresztények között. Néme-lyek eltökélve, hogy legyőzik magukat, a lehető legalacsonyabbra helyezkednek; de csak a maguk erejével próbálkoznak, s a következő dicsé-rethullám vagy hízelgés a magasba, szem elől tűnésig emeli őket. Nem készek teljesen alávetni magukat Istennek, ezért az Úr nem tud általuk munkálkodni.

Ne vállalj magadra semmi dicsőséget. Ne munkálkodj megosztott elmével, Istent és énedet is szolgálva egy időben. Tartsd szem elől rejtve énedet. Szavaid vezessék a megfáradtakat, túlterhelteket Jézushoz, az irgalmas Üdvözítőhöz. Munkálkodj, mintha jobbdon látnád Őt állni, készen erőt adni a szolgálathoz. Egyedüli biztonságod a teljes, Krisz-tusra való támaszkodás. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 1. köt., 39. o.

Július 14., vasárnap

Mikor a szegény, szenvedő bénát a Megváltóhoz hozták, nem volt percnyi vesztegetni való idő sem, mert a bomlás már bevette magát a tes-tébe. Mikor azok, akik ágyastól hozták, látták, hogy nem férnek közel Krisztushoz, halogatás nélkül kibontották a tetőt, és ágyastól lebo-csátották a bénát. Üdvözítőnk azonnal tökéletesen átlátta a helyzetet. Tudta, hogy a nyomorultnak sokkal súlyosabb volt a lelki, mint a testi gyötrelme. Tudta, hogy már hónapok óta bűnei miatt lelkiismeret-fur-dalás nehezedett rá. A tömeg visszafojtott lélegzettel várta, mit tesz majd Krisztus ezzel az esettel, mely reménytelennek látszott, s megkö-vülten hallották ajkáról a szavakat: Ember, bocsánatot nyertek bűneid.

Ezek voltak a lehető legbecsesebb szavak, melyek a beteg szenvedő fülébe juthattak. Már annyira ránehezedett a bűntudat, hogy semmiben sem talált enyhülést. Krisztus levette róla a terhet, mely olyan súlyosan nehezedett rá... Miután a beteg gondolkodása visszanyerte békéjét és boldogságát, akkor már el lehetett érni a szenvedő testet is. – *Bizony-ságtételek*, 3. köt., 168. o.

Az írástudók nyugtalanul várták, mit szándékozik Jézus tenni ebben az esetben. Visszaemlékeztek arra, hogyan fordult hozzájuk ez az ember segítségért, s ők megtagadták tőle a reményt, az együttérzést.

Ám ez még nem volt elég, kijelentették, hogy a betegség Isten átka a bűneiért. Mindez hirtelen eszükbe jutott, amint maguk előtt látták a beteg embert. Észrevették, hogy mindenki milyen érdeklődéssel figyeli az eseményeket, és rettenetesen félték befolyásuk elvesztésétől. [...]

Jézus rájuk szegezte tekintetét – mire ők megrettentek, visszahúzódtak –, és így szólt: „Miért gondoltok gonoszt a ti szívetekben? Mert mi könnyebb, ezt mondani-é: Megbocsáttattak néked a te bűneid; vagy ezt mondani: Kelj föl és járj? Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani – mondta, majd a gutaütöthöz fordult: Kelj föl, vedd a te ágyadat, és eredj haza.” (Mt 9:4–6) [...]

A farizeusoknak a szavuk is elállt a csodálkozástól, és megsemmisítette őket vereségük. Belátták, hogy most nem tudják irigységükkel lázba hozni a sokaságot. Csodálatos dolog történt azzal az emberrel, akit már rábíztak Isten haragjára, és ez olyannyira érintette a népet, hogy egy időre meg is feledkeztek az írástudókról. A farizeusok látták, hogy Krisztusban olyan erő lakozik, amely egyedül Istennek tulajdonítható, de szelíd méltóságú modora éles ellentétben állt saját öntelt viselkedésükkel... Péter házából... azzal távoztak, hogy új tervet kell kieszelniük Isten Fiának elhallgattatására. – *Jézus élete*, 268–270. o.

Július 15., hétfő

Máté hálás alázattal akarta kimutatni a megtiszteltetés iránti megbecsülését, ezért összehívta azokat, akik üzleti ügyekben, szórakozásokban és bűnben barátai voltak, és nagy lakomát szervezett az Üdvözítő tiszteletére. Ha Jézus meghívta őt, aki oly igen bűnös és méltatlan volt, akkor bizonyosan elfogadja előbbi barátait, akik Máté szerint sokkal értelmesebbek voltak nála. Olthatatlan vágy égett benne, hogy ők is részesüljenek az irgalmasság jótéteményében és Krisztus kegyelmében. Szerette volna, ha látják, hogy Krisztus nem veti meg és nem gyűlöli az írástudók és farizeusok módjára a vámszedőket és bűnösöket. Azt akarta, hogy áldott Megváltóként ismerjék meg Krisztust. [...]

Jézus sohasem utasította vissza a hasonló díszbédekre való meghívást. Mindenkor az a cél lebegett a szeme előtt, hogy hintse, egyre hintse hallgatói szívébe az igazság magját, és megnyerő beszédével és magaviseletével embereket vonjon magához. Krisztus mindent kifejezett céllal tett, s a most nyújtott tanítás is időszerű és helyénvaló volt.

Jelenlétével hirdette, hogy a vámszedők és bűnösök sincsenek kirekesztve jelenlétéből. Vámosok és bűnösök tehettek tanúságot, hogy Krisztus jelenlétével tüntette ki őket, és elbeszélgetett velük. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1120. o.

Jézus az írástudókat, farizeusokat és előljárókat nem találta megfelelő „tömlőnek” az ő bora számára. Kénytelen volt tőlük elfordulva megkeresni az alázatos embereket, akiknek a szívében nem volt irigység, kapzsiság és önigazultság. Miközben az írástudók és a farizeusok nem akartak megtérni, az alázatos halászok meghallották a mennyei Tanítómester hívását.

Jézus tanulatlan embereket hívott el tanítványaiként, akiknek közel sem volt tökéletes a jelleme, amikor Jézussal egyesültek, viszont készek voltak tanulni a földön valaha járt legnagyobb Tanítómestertől. Valóban megtértek, és új „tömlőkké” váltak, akik által Jézus kiáraszthatta országának új borát a világra. – *Lift Him Up*, 259. o.

A rabbik azt tanították, hogy örvendezés van a mennyben, ha a bűnös elpusztul. Jézus pedig azt tanította, hogy a pusztítás munkája Istentől idegen. [...]

Krisztus minden egyes megmentett lelket arra szólít, hogy mentse az elveszetteket az ő nevében. Izraelben elhanyagolták ezt a munkát. Azok, akik ma Krisztus követőinek vallják magukat, vajon nem ugyan-ezt teszik? [...]

Tudod, hogy Krisztus keresi azokat, akiket látszólag javíthatatlan és visszataszító voltuk miatt te elkerülsz? Talán éppen akkor van a legnagyobb szükségük a részvétedre, amikor elfordulsz tőlük. Minden istentiszteleten vannak nyugalomra és békességre vágyó lelkek. Talán látszólag felszínesek, de nem érzéketlenek a Szentlélek befolyása iránt. Közülük sokan megnyerhetők Krisztusnak. – *Krisztus példázatai*, 190–191. o.

Július 16., kedd

Mikor a szidók eltávolodtak Istentől, ami maga után vonta Krisztus hit általi igazságának elvesztését, számukra maga a szombat is elvesztette jelentőségét. Sátán magát akarta felmagasztalni, igyekezett elvonni az embereket Krisztustól, a szombatot pedig megrontani, mert ez Krisz-

tus hatalmának a jele. A zsidó vezetők betöltötték Sátán akaratát azzal, hogy Isten pihenőnapját terhes követelményekkel bástyázták körül. Krisztus idejében a szombatot már annyira elferdítették, hogy megtartása inkább az önző, önkényes ember jellemét tükrözte, mint a szerető mennyei Atyáét. A rabbik tulajdonképpen úgy mutatták be Istent, mint aki olyan törvényeket ad, melyeket az embernek lehetetlen megtartani... Krisztusnak kellett ezeket a téves elképzeléseket helyreigazítani. – *Jézus élete*, 283. o.

A zsidó tanítók büszkék voltak az Írásokban való jártasságukra, de a Megváltó válaszában szemrehányás rejlett, amiért tudatlanok a Szent Íratok felől. „Nem olvastátok-e – mondta –, mit cselekedett Dávid, mikor megéhezett ő és akik vele voltak? Mi módon ment be az Úrnak házába, és vette el a szent kenyereket, és ette meg, [...] amelyeket pedig nem szabad megenni, hanem csak a papoknak?” (Lk 6:3–4) „És monda nékik: A szombat lőn az emberért, nem az ember a szombatért.” (Mk 2:27–28) [...]

Ha helyes volt, hogy Dávid a szent célra elkülönített kenyerekkel csillapította éhségét, akkor az is helyes volt, hogy a tanítványok szükségletük kielégítésére kalászatokat téptek a szombat szent óráiban. [...]

Isten munkájának célja e világon az ember megváltása, ezért amit meg kell tenni szombaton e munka teljesítéséhez, az összhangban áll a szombatparanccsal. Jézus az érvelésre azzal tette föl a koronát, hogy kijelentette: Ő „a szombatnak ura” – vagyis felette áll minden kérdésnek és minden törvénynek. – *Jézus élete*, 285. o.

Forrón tanácsolom a gyülekezet minden tagjának, az igazi misszionáriusoknak, azoknak, akik hisznek a harmadik angyal üzenetében, és mindazoknak, akik megtartóztatják lábukat szombatnapon, hogy tegyék szívügyükké Ézsaiás 58. fejezetének üzenetét! Isten azt várja el népétől, hogy az ott megparancsolt jótékonysági munkát végezze most. Erre Ő maga szólít fel. Nem lehet kétségünk az üzenet alkalmazási idejének tekintetében, hiszen meg van írva: „És megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és nevezetel romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak.” (12. vers) Isten emlékünnepe, a hetedik nap szombatjának, a teremtés jelének a helyét átvette a bűn emberének a jele. Isten népére különleges munka vár: helyre kell hozniuk azt a romlást, ami Isten törvényén esett. Minél

közelebb kerülünk a vég idejéhez, annál sürgetőbb ez a feladat. Akik szeretik Istent, azok bizonyosságot tesznek arról, hogy az Úr parancsolatainak megtartása által az ő jelét hordozzák. – *Welfare Ministry*, 33. o.

Július 17., szerda

Amikor Krisztus a földön járt, az emberek összegyűltek hallgatni Őt. Szavai annyira egyszerűen és tisztán hangoztak, hogy még a legtanulatlanabbak is megértették, így hallgatóit teljesen magával ragadták tanításai. Ez azonban feldühítette az írástudókat és a farizeusokat. Irigyleték, hogy az emberek feszülten hallgatják az új tanító szavait. Elhatározták, hogy véget vetnek a tömegekre gyakorolt befolyásának. Azzal kezdték ténykedésüket, hogy megvetően beszéltek születésének körülményeiről, állítva, hogy bűnben született, és hogy az ördögök segítségével űzi ki a démonokat. Így teljesedett az Ige: „Ok nélkül gyűlöltek engem.” (Jn 15:25; vö.: Zsolt 69:5) A zsidó előjárók épp azt gyalázták és üldözték, aki „tízezer közül is kitetszik”, és aki „mindenestől fogva kívánatos”. – *The Upward Look*, 325. o.

Senki sincs úgy megkeményedve, mint aki semmibe vette a kegyelmi hívást, és a kegyelem Lelke ellen cselekedett. A Szentlélek elleni bűn leggyakoribb formája, amikor valaki kitartóan semmibe veszi a menny bűnbánatra hívó szavát. Minden lépés, amellyel elutasítjuk Krisztust, egy lépés a megváltás elutasítására és a Szentlélek elleni bűn felé.

A zsidó nép Krisztus elutasításával ezt a megbocsáthatatlan bűnt követte el. A kegyelmi hívás elvetésével mi is ugyanabba a hibába eshetünk. Megbántjuk az élet Fejedelmét, és szégyent hozunk rá a Sátán zsinagógája és a mennyei világ előtt, ha nem hallgatunk az ő hírnökeire, hanem inkább Sátán közvetítőire figyelünk, akik elvonják a lelkeket Krisztustól. Ha valaki így cselekszik, az nem talál sem reményt, sem megbocsátást, míg végül már nem is vágyik arra, hogy megbékéljen Istennel. – *Jézus élete*, 324. o.

Mi is a Szentlélek elleni bűn? Szándékosan Sátánnak tulajdonítani a Szentlélek munkáját. Tegyük fel például, hogy valaki tanúja Isten Lelke különleges tevékenységének. Meggyőző bizonyíték van a birtokában, hogy valakinek a tevékenysége összhangban áll a Szentírással, a Szentlélek tanúsítja a lelkének, hogy a munka Istentől származik.

Később azonban... kijelenti, hogy amit azelőtt a Szentlélek hatalmának ismert el, azt Sátán hatalma vitte végbe. Isten az ő Szentlelkének közvetítésével munkálkodik az ember szívében. Ha valaki szándékosan elveti a Szentlelket, és kijelenti, hogy a tevékenysége Sától származik, akkor nincs többé közvetítő számára, akin át Isten érintkezhetne vele. Azzal, hogy megtagadják a bizonyítékot, melyet Isten kegyelmesen nekik adott, kirekesztik a szívében ragyogó világosságot, azért sötétségben maradnak. Így bizonyul be Krisztus szava: „Ha tehát a világosság benned sötétség, mekkora lesz maga a sötétség?” (Mt 6:23) Aki e bűnt elkövette, ideig-óráig Isten gyermekének tűnhet, de amikor a körülmények jobban feltárják a jellemét, és felszínre hozzák a lelkületét, akkor majd kiderül, hogy az ellenség területén áll annak fekete lobogója alatt. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 634. o.

Július 18., csütörtök

József fiainak egyáltalán nem volt rokonszenves Jézus munkája. Az életéről, munkájáról érkező hírek megdöbbenettk, aggodalommal töltötték el őket. Hallották, hogy egész éjszakákat töltött imában, napközben pedig óriási tömeg kísérte, s még enni sem maradt ideje. Barátai úgy érezték, kimeríti magát a megfeszített munkával, s nem tudták mire vélni a farizeusok iránti magatartását, néhányan pedig attól tartottak, hogy az elméje megzavarodott.

Testvérei hallottak erről is és a farizeusok vádjáról is, mely szerint Jézus Sátán hatalmával űzött ki ördögöket. Érzékenyen érintette őket a szemrehányás, melyet Jézussal való rokonságuk miatt kaptak. Tudták, hogy szavai és cselekedetei milyen megmozdulást idéztek elő, és nemcsak megriadtak bátor kijelentéseitől, hanem méltatlankodtak is amiatt, hogy az írástudókat és a farizeusokat elítélte. Elhatározták, hogy vagy meggyőzik Jézust, vagy az ilyen munka beszüntetésére kényszerítik. Rávettek Máriát, hogy csatlakozzon hozzájuk. Jézust az anyja iránti szeretete segítségével majd rábeszéljük, hogy legyen elővigyázatosabb – gondolták. – *Jézus élete*, 321. o.

Miközben Jézus még tanította a népet, tanítványai üzenetet hoztak, hogy anyja és testvérei odakinn vannak, s látni szeretnék Őt. Jézus olvasott szívében, „Ő pedig felelvén monda a hozzá szólónak: Kicsoda az én anyám; és kik az én testvéreim? És kinyújtván kezét az ő tanítvá-

nyaira monda: Ímé, az én anyám és az én testvéreim! Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az nékem fitestvérem, nőtestvérem és anyám.” (Mt 12:48–50)

Mindazt, aki hittel elfogadja Krisztust, az emberi rokonságnál szorosabb kapocs köti össze vele. Eggyé lesz vele, amiképpen Ő is egy az Atyával. Anyja is közelebbi és biztonságosabb kapcsolatban volt vele hit és cselekedetek által, mint a természetes rokonság által. Testvéreinek semmi hasznuk sem származik a kapcsolatból, ha nem fogadják el Őt személyes Megváltójuknak. – *Jézus élete*, 325. o.

Megtörténhet, hogy valamelyik családtagnak egyedül kell hűséggel megállnia a meggyőződése és a hite mellett. A választóvonalnak jól kivehetőnek kell lennie. Egyesek Isten Igéjére hagyatkoznak, mások az emberi hagyományokra és beszédre. [...]

Krisztus békességet adott tanítványainak, és nekünk is az igazságból fakadó békességért kell imádkoznunk, melyet nem tud eloltani a széthúzás. E békesség hiányában törnek ki a háborúk, féltékenységek, irigységek, gyűlölködések és viták. De Krisztus békességét a világ sem felkínálni, sem elvenni nem tudja. – *Our High Calling*, 328. o.

Július 19., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 1. köt., „Krisztus ellenőrzése alatt tart mindent” című fejezet (83–84. o.); *Jézus élete*, „A szombat” című fejezet (281–282. o.).